

LBRIS

Ulf Kvensler

Casa tatălui meu

Titlul original: *Brandmannen*

We know
books

Copyright © Ulf Kvensler 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KVENSLE, ULF

Casa tatălui meu / Ulf Kvensler ; trad. de Cosmin
Murărescu. - București : Crime Scene Press, 2025
ISBN 978-630-6749-13-3

I. Murărescu, Cosmin (trad.)

821.113.6

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Bun de tipar: iulie 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ulf Kvensler

Casa tatălui meu

traducere de Cosmin Murărescu

CRIME SCENE PRESS
2026

Ulf Kvensler are o lungă carieră încununată de succes ca scenarist, regizor și producător de televiziune. La început comediant, în ultimii ani a scris drame, horror și thrillere. Este creatorul și autorul multor seriale cu mare priză la public. La Crime Scene Press a mai apărut romanul *Sarek*.

PRIMA PARTE

Dacă pe atunci aş fi ştiut lucrurile pe care le ştiu astăzi,
astăzi nu le-aş mai fi ştiut.

Stanislaw Jerzy Lec

AM VISAT CĂ ERA VARĂ ȘI CĂ ÎNOTAM ÎN LACUL DE LA ȚARĂ, de la bunicul. Era la fel ca în copilărie, doar că era vorba despre mine cel de acum, eram adult.

Am trăit sentimentul pe care probabil îl trăiește oricine în copilărie. Trăiești clipa într-un mod complet diferit față de perioada când ești adult. Vara se întindea în toate direcțiile, cât vedeai cu ochii.

Pluteam nu prea departe de țărm, purtând o mască de scafandru cu tub pentru snorkeling. Priveam în apă, în acea lume diferită, tăcută. Fundul lacului era brăzdat de dune de nisip minuscule, ca o Sahara în miniatură, iar lumina era strălucitoare, probabil din cauza undelor de la suprafață. Ici și colo, tulpinile de trestie împrăștiate se legănau ușor, înainte și înapoi. Pești mici, aproape transparent, fugeau când întindeai mâna spre ei. Gura tubului avea gust de cauciuc, exact ca în copilărie. De fiecare dată când respiram, auzeam un șuierat în urechi. Parcă aș fi fost scafandru de mare adâncime, la sute de metri sub suprafață.

Visul a fost nebunesc de realist.

Nu înotam cu adevărat, ci mă împingeam înainte înfigându-mi degetele pe fundul lacului. În apă se formau nori de nisip, ca după niște mici explozii. Mi-am zis că arată mișto.

Apoi am plutit în liniște la suprafață și m-am uitat la lac. Am tremurat puțin, pentru că doar câțiva pași mai departe fundul apei dispăruse, iar lumina soarelui fusese înghițită de întuneric. Bunicul spunea deseori că sub apă, la mare depărtare, ar exista o prăpastie. Când eram mic nu mă aventuram niciodată atât de departe de țărm, pentru că nici eu nu atingeam fundul înainte ca

acesta să coboare, dar ca adult am fost, desigur, până pe margine. Apa îți ajunge aproximativ până la sfârcuri, apoi mai faci un pas și fundul dispare. Cred că lacul devine adânc de vreo cinci metri aproape imediat.

Bunicul ne-a băgat în cap mie și Klarei că nu avem voie să mergem până la prăpastie – de parcă ne-ar fi trecut prin cap să ne aventurăm acolo, un copil de șase ani și unul de trei! Mi-era frică de moarte. Și, ca să fiu sincer, chiar și ca adult simt o ciudată zvâcnire în stomac atunci când fac câțiva pași dincolo de margine și capul îmi dispare sub suprafața apei.

În orice caz, în vis am simțit o fâșie de apă mai rece pe piele. Știți senzația? Probabil că sunt curenți care aduc apa din partea adâncă a lacului. Așa că am întins mâna spre fundul lacului ca să încep să mă trag din nou spre țărm.

Dar am descoperit că nu mai ajung până jos.

Cred că plutisem o vreme la suprafață și curenții mă purtasera câțiva metri în derivă fără să-mi dau seama.

Am început să mă zbat cu disperare ca să ajung jos cu vârfurile degetelor, dar degeaba. Mă vedeam cum mă zvârcolesc neputincios în apă și cum plutesc încet în derivă dincolo de buza prăpastiei, spre partea adâncă a lacului, unde apa era complet neagră și habar nu aveai ce se putea afla sub ea. Poate că acolo, în adâncuri, se ascundeau pești mari sau anghile – imaginați-vă că simțiți cum ceva necunoscut vi se freacă brusc de picior. Dezgustător.

În vis, am intrat în panică.

Apoi mi-am dat seama că știu să înot. Pentru că eram persoana de astăzi; eram adult.

Am vâslit nebunește până am ajuns la apa mai puțin adâncă, ceea ce în realitate ar fi trebuit să dureze aproximativ cinci secunde, dar în vis a trebuit să continui cel puțin cincisprezece minute.

În cele din urmă, am putut atinge din nou fundul apei cu vârful degetelor, așa că am expirat și m-am tras pe ultima porțiune.

Când a început să fie foarte puțin adâncă, apa era atât de caldă încât aproape că-mi ardea pielea.

M-am uitat în sus. Apa curgea peste masca de scufundare, așa că nu vedeam clar, dar o siluetă mică venea în fugă spre mine în timp ce stăteam acolo, pe mal. O fetiță de trei ani. Klara.

Nu am mai visat-o pe Klara de ani de zile, dar acum eram fericit. Mi-am scos masca și m-am ridicat din apă. Klara era goală, s-a repezit în apă și a început să mă stropească din toate puterile. Am stropit-o și eu, iar ea a țipat de încântare.

Părul de pe jumătate din cap îi era ars, jumătate din față era neagră și crăpată, la fel și un braț, dar încă mai avea ochii.

Eram acolo amândoi.

Ea nu arăta deloc că ar avea dureri sau altceva. S-a jucat și s-a distrat ca de obicei. Și eu la fel.

Ceva din chipul Klarei o făcea să pară mereu fericită – sau mulțumită, mai degrabă. Ca și cum ar fi fost mereu bine dispusă – sigur, nu atunci când era tristă sau furioasă –, dar era ca și cum atitudinea ei de bază era una de „nu-i așa că viața e minunată?” Era, probabil, un alt motiv pentru care o plăceam atât de mult. Klara era o persoană mică și extrem de pozitivă. În plus, eram idolul ei, bineînțeles că și asta conta. Eram cu trei ani mai mare și știam mai multe decât ea despre majoritatea lucrurilor, dar ea credea că eu știu *totul*. Mă făcea să mă simt mai mare decât eram.

Am continuat să ne stropim reciproc cu apă o vreme, apoi am urcat pe plajă și am început să construim castele de nisip. I-am arătat că nisipul trebuie să fie suficient de umed ca să rămână stabil atunci când întorci găleata și că trebuie să o lovești cu lopata pentru ca nisipul să se elibereze mai bine.

Klara și-a băgat în gură o șuviță din părul umed, șaten închis, și a supt-o. S-a ghemuit chiar lângă mine, s-a sprijinit de mine, și-a pus o mână pe piciorul meu, fără să se gândească la asta. Un sentiment confortabil, cel de a fi aproape uniți.

Mirosea puțin a ars.

Am umplut o găleată cu nisip suficient de umed, am răsturnat-o, am bătut în găleată, apoi Klara a spus:

– Isak, nu pleca.

– Ce vrei să spui? Cum adică „nu pleca”?

Klara m-a bătut pe picior și și-a sprijinit capul de umărul meu.

– Nu pleca.

Ascultați aici: Când credeți că am avut acest vis?

În noaptea dinaintea zilei în care m-a sunat tata și a început totul.

În noaptea dinainte.

Isak, nu pleca.

Ca și cum ar fi vrut să mă avertizeze. Adică, înțeleg că nu a fost așa, nu poate fi așa, totuși...

Ce nebunie, nu?

Schimbare de perspectivă.

Sunt sigur că ați văzut cu toții imaginea. La prima vedere, pare a fi o bătrână, iar în clipa următoare pare o tânără elegantă, cu un gât lung, ușor întoarsă cu spatele.

Stau pe jos în curtea de agrement, în micul meu spațiu în formă de V, și privesc în sus spre cer. Mă simt de parcă aş sta într-o felie a unei plăcinte Trivial Pursuit, dar de dimensiuni uriașe.

Îngrădit.

Dar apoi mă gândesc că poate că lumea, întregul univers, e cea îngrădită. Că doar în bucățica asta de plăcintă unde stau eu te poți mișca liber. Orice altceva care există e îngrădit.

Schimbare de perspectivă.

Tata m-a făcut să văd lumea într-un mod complet diferit, preț de câteva secunde scurte. Asta a fost, fără îndoială, ideea lui în toată povestea asta.

Se poate spune și că preț de câteva clipe am fost la fel de nebun ca el.

Nu mai pot vedea lumea așa cum o vedeam atunci, dar îmi amintesc sentimentul, oricum. Iar când revine, am ameteți și trebuie să mă așez.

Zilele trecute a venit un corb și s-a așezat pe peretele de sus. Cel puțin, cred că era un corb. Era mare și negru.

Mă întreb dacă a fost ea. Dacă da, ce-o fi vrut de la mine? Nu am terminat unul cu celălalt?

Te rog. Hai să terminăm unul cu celălalt.

Pe mama o visez în timpul zilei, iar noaptea pe Klara și pe Maddy.

Cerul de deasupra plasei de oțel este gri-închis.

La fel ca în ziua în care a sunat tata.

Înainte să se întâmple totul, lucram ca asistent în cadrul serviciului de îngrijire medicală la domiciliu. Am făcut asta timp de aproape patru ani. Eram foarte mulțumit. Aveam o mică mașină de serviciu și mergeam la niște bătrâni care trăiau încă în propriile case. Unii dintre ei locuiau în căsuțe în mijlocul pădurii. Probabil că s-ar fi ofilit și ar fi murit în câteva săptămâni dacă i-ai fi băgat într-un azil.

Se crede că cel mai rău lucru în legătură cu îngrijirea medicală la domiciliu e să te ocupi de igiena personală a clienților, să schimbi scutece, să-i ștergi la fund pe bătrâni când au făcut pe ei, dar adevărul e că te obișnuiești cu asta într-o săptămână. Eu, cel puțin, m-am obișnuit. Abia dacă mi se mai părea dezgustător, nu mai simțeam mirosurile ca la început. Era doar ceva ce trebuia făcut.

Pentru mine, partea administrativă a fost cea mai rea: să scrii rapoarte, să participi la ședințele personalului, să comanzi consumabile, tot ce nu avea legătură directă cu slujba. Plictisitor ca nai-ba. Uneori mă făcea să mă gândesc să-mi schimb locul de muncă.

Multă lume crede că stresul e greu, că niciodată nu ai suficient timp pentru persoanele în vârstă, că trebuie să te grăbești să treci la următorul și apoi la următorul, că te simți mereu nelalocul tău, dar eu aveam probabil cel mai bun program din întreaga municipalitate. Avea legătură cu faptul că sunt mare și puternic și puteam să duc singur un bătrân în duș, ca pe Göte din Virseryd, de exemplu. Göte slăbise puțin în ultimul an, dar încă avea mai bine de o sută de kilograme. Dacă nu mergeam eu la el, trebuiau să meargă doi dintre colegii mei. Dacă Göte era întins pe podea, numai eu îl puteam ridica singur. În felul ăsta, se poate spune că făceam treaba a doi asistenți medicali și, din acest motiv, aveam un program foarte decent.

Era marțea de după solstițiul de vară. Vremea era nasoală, rece și ploioasă, iar cerul gri deasupra pădurii de molizi. Vara în Småland – o fi vreun loc în țara unde să fie la fel de inutilă? Sau pe planeta asta? Mă îndoiesc. În orice caz, vremea însemna că așteptam cu și mai multă nerăbdare vacanța care trebuia să înceapă săptămâna următoare. Maddy și cu mine urma să mergem în Turcia, în Antalya, unde ne întâlniserăm cu o vară înainte.

Ăsta era planul. Doamne – parcă au trecut o sută de ani...

Deja mă plimbam de câteva ore în mașinuța mea și era aproape ora nouă. Drumurile erau practic pustii în dimineața aceea. M-am gândit mult la visul cu Klara din noaptea dinainte. Îmi stărnise o mulțime de emoții diferite: fericire că am revăzut-o, chiar dacă numai în vis, tristețe când m-am trezit. Dar și o îngrijorare pe care nici eu nu o înțelegeam cu adevărat.

Nu pleca.

M-am târât prin Tannsjö, micuța comunitate la marginea căreia locuia bătrâna Birgit. O benzinărie fără personal, un magazin. Câteva vitrine care fuseseră goale de când mă știam. Clădirea de apartamente cu două etaje, singura din Tannsjö. N-am văzut pe nimeni care să fi ieșit în ploaie.

Am parcat pe alea micii vile cu un etaj, din cărămidă galbenă, a lui Birgit. Cândva, cu mult timp în urmă, părea cu siguranță nouă și modernă, proaspătă și practică. Știam că Birgit fusese căsătorită și că soțul ei murise cu mulți ani în urmă. Nu auzisem niciodată ceva despre vreun copil.

Când se mutase aici, oare Birgit știuse că o să fie pentru totdeauna? Sau crezuse că e doar o primă oprire în călătoria care a fost restul vieții ei? Oare simțise că ar avea un timp nesfârșit înaintea ei, posibilități nelimitate?

M-am dus la ușa din față, am descuiat-o, am intrat și am descoperit pata umedă de pe podeaua holului.

Nu era prima dată. Birgit împlinise nouăzeci de ani primăvara trecută și era un pic senilă. Câteodată își scotea scutecul noaptea, caz în care mai găseai câte ceva împrăștiat prin casă.

Am intrat în dormitorul ei. Era întinsă acolo, sforăia cu gura deschisă. I-am luat mâna osoasă și pătată în a mea și am strâns-o ușor.

– Birgit? Birgit? Vrei să te trezești?

A deschis ochii, aproape cu încetinitorul. Era undeva departe. S-a uitat la mine cu o privire somnoroasă și confuză.

– Bună dimineața. Sunt eu, Isak.

Un zâmbet precaut i s-a întins pe chip, făcându-i ochii cenușii și apoși să pară mai tineri.

– Bună, a spus ea.

– Ai dormit bine? Te simți bine?

– Mai bine decât mâine, a rostit ea cu glas răgușit.

Am zâmbit. Birgit avea o rezervă de replici și glume pe care le repeta de fiecare dată când ne întâlneam. Probabil din cauza demenței. Dar nu conta că le mai auziseși de o sută de ori, nu ele te făceau fericit, ci privirea zburdalnică din ochii ei când le spunea.

Am detectat un miros suspect. Da, încă nu devenisem complet imun. Am ridicat pătura și am descoperit că Birgit era goală de la brâu în jos și că făcuse în pat.

Nici asta nu se întâmpla pentru prima dată.

Chiar atunci, telefonul a început să sune. L-am ridicat și am verificat dacă era cineva de la serviciu sau Maddy. Nu. Nu era un număr pe care să-l recunosc. Probabil un agent de telemarketing. L-am respins și m-am apucat de lucru.

O jumătate de oră mai târziu, Birgit stătea în bucătărie și lua micul-dejun. Ștersesem urina de pe hol, o curătasem, îi făcusem duș, îi pusesem un scutec nou și o pereche de pantaloni de trening gri-deschis, pregătisem cafea și câteva sendvișuri cu brânză. În timp ce ea ronțăia sendvișurile și bea cafeaua, eu am aruncat lenjeria murdară în mașina de spălat și am făcut patul cu așternuturi curate și proaspete, apoi m-am dus să-i țin companie. Când am intrat în bucătărie, s-a uitat la mine ca și cum m-ar fi văzut pentru prima dată. Birgit avea gâtul înțepenit și nu-și putea lăsa capul în spate, așa că își înclina tot corpul, ca și cum ar fi încercat să vadă vârful unui zgârie-nori sau așa ceva.

– O, vai, iată pe cineva care nu s-a zgârcit la terci, a spus ea chicotind.

– Exact, am spus și am zâmbit.

Era a doua oară când o spunea în dimineața asta. Dacă o cunoșteam bine, avea s-o mai spună de câteva ori înainte să plec.

Am luat o ceașcă din dulap, mi-am turnat cafea și m-am așezat pe scaunul de lângă ea. I-am spus:

– Facem o plimbare mai târziu?

– Să ne plimbăm afară?

M-am aplecat un pic mai aproape de Birgit și am vorbit mai tare.

– Nu, nu afară. Nu am timp azi. Dar ne putem plimba prin casă.

– Da, hai să facem asta.

– Mișcarea îți face bine, să știi. Ca să nu te mai doară atât de tare spatele.

– Nu, nu, nu mă doare spatele.

– Asta e bine.

– Acum pot să mă întind fără cârje.

S-a uitat la mine și a râs, ochii i-au devenit ca niște semiluni și am râs și eu.

– E bine, Birgit. Îți cresc puterile pe zi ce trece.

Am mângâiat-o pe obraz.

Telefonul a bâzâit din nou, dar trebuia să aștepte.

După ce Birgit și cu mine ne-am plimbat de câteva ori prin casă și apoi am așezat-o într-un fotoliu din sufragerie, am îmbrățișat-o ușor.

– Pa. Mia vine în după-amiaza asta. Ne vedem mâine.

– Cu plăcere.

Am încuiat ușa din față și m-am îndreptat spre mașină. În același timp, am pescuit telefonul din buzunar. Era același număr care sunase din nou, dar acum promisem și un mesaj.

De obicei, telemarketerii nu lasă mesaje.

Am verificat căsuța vocală și am ascultat.

La început am auzit o tăcere prelungă și pe cineva care respira adânc.

Ce era asta?

Apoi: „Salut, Isak... Sunt Fredrik. Tatăl tău.”

O altă tăcere prelungă.